

Pilgrimsvägen till Santiago de Compostela, livets väg

I somras gick jag vägen till Santiago de Compostela för 25:e gången. Det är kämpigt att gå pilgrimsgång i etapper på 40 km till apostelns grav. Men jag älskar det, för vägen är som livet självt: då och då måste man uppbjuda all kraft för att klara det, men så befinner man sig plötsligt i samtal med Gud utan att ha planerat det.

2010-02-23

Det hela började 1993, då jag var färdig med min universitetsutbildning och hade flyttat till Galicien och gick några enstaka sträckor. Jag tyckte så mycket om det, att jag några månader senare tog med några väninnor till Pedrafita do Cebrero för att börja därifrån. Vi gav oss iväg på vinst och förlust och mycket dåligt utrustade men med en otroligt stor lust.

Det blev en verkligt hård tur, för vi gick hela dagen och ofta upp till 40 km på varje dagsmarsch. Följaktligen ankom vi något medtagna. Men trots det – eller kanske på grund av det – är det en av de turer jag minns med största hängivenhet.

Och vad var det då, som tilltalade mig mest med pilgrimsvägen? Det var, att den blev en metafor för livets väg. Under de få dagar man går, ser man situationer, etapper och omständigheter reflekterade som av det man möter i det verkliga livet. Men på pilgrimsvägen har man en annan synvinkel, eftersom man bara går med en liten ryggsäck, och för att man lagt "det pulserande livet" bakom sig. Plötsligt befinner man sig i samtal med Gud utan att ha planerat det, på grund av kontakten med naturen, konsten, de enkla människorna från byarna och sammanhållningen med de andra pilgrimerna samtidigt så olika och så lika en själv. Och under de långa ensamma och tysta etapperna konfronterar du Honom med otaliga frågor...

Pilgrimsvägen undervisar dig på ett grafiskt sätt. Det rör sig om lektioner, som är välbekanta för en, för man

har hört dem så ofta, men ändå inte ”experimenterat” dem. Varje gång har jag kommit hem med nya saker jag lärt mig. Efteråt kommer kampen med att föra ut dem i livet, i vardagen.

Konsultation med diagnos och inkluderat recept

På varje pilgrimsvandring försöker jag att ta till mig något av det, som den helige Josemaría uttryckt på följande sätt: *Att uppriktigt ge sig själv till andra är så verkningsfullt att Gud belönar det med en ödmjukhet som är fylld av glädje* (Smedjan nr. 591). Ett bra exempel är, när du till exempel låter bli att beklaga dig, när du går nerför backen och har en stark smärta i knäet p. g. a en blodutgjutning för att inte göra vandringen svårare för din kamrat, som har det lika jobbigt, inte nerför backen, men när vi går uppför, för

hennes blodutgjutning är i ankeln, som det var för Monica.

Och man uppskattar också hur andra människor bekymrar sig om en. Jag minns en cyklist från Kanarieöarna, en läkare, som kom susande nerför en backe, men då han uppdagade, att Eva haltade, stannade och gav henne en konsultation direkt med diagnos och recept inkluderade. Eller då vi kom till ett vandrarhem i en by på landet, där man inte kunde uppbringa ett ställe, där man kunde handla mat, – vilket inte händer så ofta längre – och damen, som passade vandrarhemmet gav oss några bitar omelett, som var superläckra och som hon hade gjort av ägg från sina egna höns, och som hon absolut inte ville ha betalt för. Sådana upplevelser visar dig pilgrimsvägens ”språk”, som är detsamma som i det kristna livet.

I pilgrimsmässan efter ankomsten brukar prästen förklara, att pilgrimsvägen inte slutar här, men bara börjat på riktigt. Det är som när man avslutat en längre reträtt.

Begeistringen lyser om en, och den lust man har för att kämpa för att göra det goda blir till verklighet. Man kämpar, mottager sakramenten och ber... men några av de intensiva upplevelserna börjar urvattnas. När det kommit dithän brukar jag bestämma mig för att gå pilgrimsvandringen igen. Dessutom lever jag i en konstant "frestelse", för jag bor i själva Santiago de Compostela och ser hela året ett otal pilgrimer på gatorna.

En annan detalj på pilgrimsvägen är det, att man lär sig bära sin egen ryggsäck. Första gången har man med sig en massa saker "i fall att..." Nästa gång låter man bli det, för man kommer på hur få saker man egentligen behöver för att leva och

vara lycklig. Också för att man uppdagar, att det, som verkligen räknas, är personerna inte sakerna. Pilgrimsvägen visar tydligare än något annat det, som påven Johannes Paulus II talade om, när han sa, att lyckan består i ”att vara” inte ”att hava”.

Jag har dessutom upptäckt, att de personer, som inte imponerade på mig vid första ögonkastet, visade sig ha några av de vackraste själar, och jag har lärt mig, att man inte ska döma folk efter deras yttre.

Vänskapens smedja

Något alla pilgrimer upplever är, hur solid vänskap smides. För det är så mycket man delar. Man har samma ideal, samma väg, samma blåsor och alla andra möjliga smärtor, samma mat, samma ömsesidiga stöd, ofta samma tro och apostoliska bevekelsegrund. På pilgrimsvägen lär man sig att vara en god väninna.

Man öppnar sig på ett mer enkelt och tillitsfullt sätt gentemot vännerna och de emot dig. Det tycker jag hemskt mycket om, för just det är Opus Deis speciella anda, vänskapens och tillitens apostolat. På pilgrimsvägen får du förtroende för en person, som du bara har träffat fem minuter tidigare. På det sättet hände det bokstavligen med en av mina bästa väninnor – Pacita, som skötte ett vandrarhem.

De personer, som sköter vandrarhemmen, förtjänar ett helt eget kapitel, för de är ett speciellt släkte. Jag blev så imponerad av deras gästfrihet, att jag 1996 höll ett föredrag på detta tema på den internationella kongressen "Incontro Romano". Senare 1998 hade jag en poster på en kongress, där jag visade kvinnornas realisering genom deras arbete som "vandrarhemsledare", för den allra största delen av dem är kvinnor.

Fullständigt ren

För att nu återvända till ämnet om vänskap, har jag aldrig gått pilgrimsvägen ensam, för jag tycker om att dela dessa fina ögonblick med mina väninnor och önskar att de får möjligheten att uppleva denna närhet till Gud. Jag tycker det är en av de bästa gåvor jag kan erbjuda. Det är inte så, att alla som startar, är troende eller utövar sin tro, men jag har många gånger sett, hur några börjar som vandrare, för att de söker äventyret eller turistupplevelsorna och slutar i Santiago som pilgrimer och gör allt, som krävs för att uppnå pilgrimsvärdigheten: bikt, kommunion, bön för Påven, bön i katedralen och avvisande av alla synder, också de dagliga.

Det händer varje dag. Jag kommer ihåg en tysk student, som efter mässan för pilgrimerna erkände inför mig: ”Jag gick pilgrimsvägen,

för jag visste, att jag måste gå den, för jag behövde den. Men jag visste inte varför eller till vilken nytta, men nu under den heliga mässan har jag plötsligt förstått, att jag kommit hit för att omvända mig till den katolska tron. Jag vill gå till bikt!” Hon sa det med glädjetårar i ansiktet. En annan gång förklarade jag för en ung man, som genomfört pilgrimsvandringen, att den segern belönar Kyrkan med en fullständig avlat, och jag förklarade vad avlaten är och hur man kan uppnå den, när han sa: ”I morgon vid mässan kl. 12 vill jag vara fullständigt ren, även om jag först måste ”ta livet av” prästen på grund av den chock han får”.

Under de dagar jag vandrar ber jag en stund varje morgon vid soluppgången, när det blivit lite ljust, med hjälp av den helige Josemarías bok Vägen. Om det är någon av de andra, som har lust att vara med, läser vi några kapitel högt varvade

med stunder i stillhet. Det är verkligen fint och hjälper mycket. Senare gör vi korta uppehåll åtskilliga gånger för att ”hämta andan”. Kl. 12 ber vi Angelus, och i fall vi kommer förbi en öppen kyrka, går vi in och besöker det Allraheligaste sakramentet i tabernaklet. Jag ber även Rosenkransen medan jag går. På min senaste pilgrimsvandring gladde det mig att se två unga pojkar från Österrike, vilka också bad Rosenkransen, medan de gick. De hann snabbt ifatt oss, för de gick fortare än vi.

På detta sätt kommer vi nu mot middagstiden till slutet av en etapp. Nu är det dags att vila ut på vandrarhemmet, njuta av landsbygden, dess människor, de andra pilgrimerna osv. Det är en allas tiders stämning. Sist på eftermiddagen går jag till mässan efter att först ha förberett mig en

stund framför tabernaklet. Där möter vi varje dag många av de pilgrimer, som vi delar samma etapp med. Sen är det bara att äta kvällsmat och gå tidigt till sängs, för följande dag ska vi upp tidigt igen.

Conchita Bernárdez Iglesias

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
pilgrimsvagen-till-santiago-de-
compostela-livets-vag/](https://opusdei.org/sv-se/article/pilgrimsvagen-till-santiago-de-compostela-livets-vag/) (2026-02-21)